

F. t. l. vedr. påligningen af indkomst- og formueskat til staten. (Ægtefællers beskatn.).

indkomst for de nærmest efterfølgende 2 skatteår; reglerne herom findes i ligningslovens § 15.

Også de fortjenester og tab, der falder ind under reglerne i lov om særlig indkomstskat, opgøres under ét for de sambeskattede ægtefæller. Har den ene ægtefælle negativ og den anden positiv særlig indkomst, er det kun nettoindkomsten, der beskattes efter reglerne i loven om den særlige indkomstskat; beskatningen sker på mandens hånd. Såfremt den særlige indkomst — opgjort for ægtefællerne under ét — er negativ, følger det af § 9, stk. 3, i lov om særlig indkomstskat, at et beløb, svarende til den negative særlige indkomst, kan fradrages i mandens „almindelige“ indkomst.

Under en ordning, hvor hustruens indtægter og udgifter ved selvstændig erhvervsvirksomhed m.v. skal opgøres og beskattes særskilt, er det umiddelbart nærliggende at tænke sig, at hendes eventuelle underskud må være mandens indkomst-opgørelse uvedkommende. Underskud hos manden måtte ud fra en sådan betragtning også være uden betydning ved opgørelsen af hustruens særskilte indkomst. Hustruen måtte da være henvist til at føre underskud på sin „almindelige“, særskilte indkomst frem til fradrag i den positive særskilte indkomst, som hun måtte få i de 2 følgende skatteår, jfr. ligningslovens § 15. Negativ særlig indkomst hos hustruen måtte hun være henvist til at fradrage i sin „almindelige“, særskilte indkomst efter reglen i lov om særlig indkomstskat § 9, stk. 3.

Man har imidlertid ikke anset det for rimeligt at drage denne konsekvens af den foreslåede særbeskatningsordning. Tænker man sig, at manden har haft et underskud på sin almindelige indkomst på f.eks. 25.000 kr., medens hustruen har haft en positiv erhvervsindtægt på 25.000 kr., ville det betyde, at ægtefællerne skulle betale skat efter en indkomst på 25.000 kr., skønt de tilsammen slet ikke har tjent noget.

Man har været opmærksom på, at medens det under den gældende ordning formentlig kun er et nogenlunde begrænset antal ægtepar, der er i den situation, at den ene ægtefælle har underskud og den anden overskud, bliver der tale om et større antal under den foreslåede ægtefællebeskatning. Alene den omstændighed, at skattefradraget for hustruens særskilte skat skal foretages i hendes særskilte indkomst, vil bevirke, at mange hustruer får underskud. Det vil være tilfældet, når hustruens særskilte indtægt i indkomståret har været mindre end den særskilte skat, som hun har betalt i indkomståret. Sådan vil det f.eks. hyppigt forholde sig, når hustruen er ophørt med sit selverhverv i indkomstårets løb. Er ophøret definitivt, vil hun

ikke få nogen gevinst af at overføre underskuddet til fradrag de 2 næste år efter reglerne i ligningslovens § 15.

Det foreslås herefter, at den ene ægtefælles underskud skal fradrages ved opgørelsen af den anden ægtefælles skattepligtige indkomst. For den særlige indkomstskats vedkommende foreslås en tilsvarende regel. Om enkeltheder henviser man til lovforslagets § 1, nr. 5, og bemærkningerne hertil.

Det skal i øvrigt bemærkes, at det er tanken, at man i de årlige udskrivningslove vil foreslå optaget en regel om, at uudnyttet skattefrit bundfradrag hos den ene ægtefælle skal overføres til den anden ægtefælle. For den særlige indkomstskats vedkommende er en tilsvarende regel om det såkaldte „1.000 kr.-fradrag“ medtaget i forslaget til § 23, stk. 4, sidste pkt., i ligningsloven (lovforslagets § 1, nr. 6).

C. Forsørgerbegrebet.

Det er tanken, at der også under den foreslåede særbeskatningsordning skal være forskellige skatteskalaer for familieforsørger og ikke-forsørger. Selve skatteskalaerne skal som hidtil optages i de årlige udskrivningslove. I ligningsloven er der derfor kun tale om at ændre bestemmelserne om, hvilke skattepligtige, der skal stilles som familieforsørger ved skatteberegningen.

Det ville for så vidt være nærliggende at beskattede begge ægtefællerne som ikke-forsørger, i hvert fald hvis der ikke er hjemmøvendende børn. Dette ville imidlertid kunne føre til skærpelse af beskatningen i forhold til de gældende regler i en række tilfælde, navnlig hvor ægtefællernes samlede indtægt ligger over proportionalsskattegrænsen, og hustruens andel af indtægten er forholdsvist lav. At beskattede begge ægtefæller som familieforsørger forekommer mindre velbegrunder, og det vil i øvrigt medføre meget betydelige skattelettelser, hvor ægtefællernes samlede indtægt er over proportionalsskattegrænsen. Skattelettelsen ville især blive stor, hvor ægtefællerne har lige stor andel i indtægten. Man har derfor valgt at foreslå, at den ene ægtefælle beskattes som forsørger og den anden som ikke-forsørger. Man har anset det for naturligt at beskattede den af ægtefællerne som forsørger, der skal beskattes efter den højeste skattepligtige indkomst. Dette vil for ægtefællerne under ét være den gunstigste fordeling.

Om enkeltheder henviser man til lovforslagets § 1, nr. 9, og bemærkningerne til denne bestemmelse.